

בס"ד

סיפור בהמשכים 3

טילים באפילה

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך: ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com, ל

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר – סוף מעשה במחשבה תחילה ייחודי המאגד את **מייטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים** שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן.

מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

טילים באפילה

פרויקט הטילים המצרי זוכה לשחקן הרכש החשוב ביותר שלו בדמותו של מהנדס המטוסים הנאצי הנודע לשמצה וילי מסרשמידט * סוכני המוסד מנסים לחדור למעבדה הסודית של ד"ר פילץ ונתקלים בתקלה בלתי צפויה בדמות כלב דוברמן בעל מזג תוקפני במיוחד...

הרב אליעזר אייזיקוביץ

חסן סייד כמיל לא יכול היה לכבוש את שמחתו.

אף כי רשימת המדענים בפנקס הצהוב שלו התארכה מיום ליום, השם האחרון שנוסף לה היה הדובדבן שבכתר (או היהלום שבקצפת – תלוי איך אתם מעדיפים את המטאפורות שלכם). היה שם שהיה מוכר היטב לא רק לכל גרמני אלא לכל אדם בעולם שעקב במידה כלשהי אחר אירועי מלחמת העולם השנייה: וילי מסרשמידט.

ברנש זה היה אולי הבורג החיוני ביותר בלופטוואפה, חיל האוויר הגרמני. כבר בגיל צעיר מאוד התעניין מסרשמידט בתחום התעופה. בגיל 23 בנה במו ידיו דאון בעל עיצוב חדשני. הוא הטיס אותו בעצמו ושבר את השיא העולמי עד אותה העת כאשר ריחף באוויר למעלה מעשרים דקות. בהמשך הקים מפעל ליצור מטוסים אותם תכנן בעצמו. בשנות השלושים, זמן לא רב אחרי עליית הנאצים לשלטון, ניצח מסרשמידט בתחרות לבניית "מטוס ספורט" בעל יכולות תעופתיות גבוהות ביותר. המטוס הרשים את השופטים במדה כה רבה שחיל האוויר הגרמני החליט מיד להצטייד בו.

בשונה מחברות אחרות לבניית מטוסים בגרמניה החברה של מסרשמידט לא הולאמה בידי השלטונות. כנראה בזכות קשריו הטובים עם בכירי המשטר הנאצי נותרה החברה בבעלותו הפרטית של מסרשמידט כל משך המלחמה. מטוס ה"מסרשמידט 109" היה למטוס הקרב העיקרי של הלופטוואפה ועד סוף המלחמה יוצרו 33,000 ממנו – יותר מכמעט כל דגם מטוס אחר. מסרשמידט המשיך לפתח דגמי מטוסים משוכללים יותר שאף הם יוצרו עבור הלופטוואפה באלפי עותקים. גולת הכותרת שלו הייתה מטוס הסילון מסרשמידט-262 שהקדים את זמנו בשנים רבות ועלול היה להטות את הכף לרעת בעלות הברית לו היו הגרמנים מספיקים לייצר אותו בהקפים גדולים יותר.

עם תום המלחמה הועמד מסרשמידט לדין בגין העסקת אלפי עובדי כפיה – בהם יהודים רבים – בתנאים אכזריים יותר לצורך בניית המטוסים שלו. מהנדס המטוסים היתמם וטען כי "לא ידע" מה קורה בתוך המחנות. "הייתי אחראי רק על פיתוח מטוסים לא על כוח האדם שבנה אותם," טען בפני שופטיו. בתוך כך נחשפו גם קשריו המצוינים עם רבי המשטר הנאצי שהזרימו לעברו הזמנות מטוסים בהיקף העצום מהם התעשר עושר רב.

כנראה שבזכות מעמדו הפוליטי וקשריו הטובים קיבל מסרשמידט עונש מעורר גיחוך. רק שלוש שנות מאסר שאת רובם ריצה ממילא אגב המתנה לפתיחת משפטו. בתחילת שנות החמישים היה אפוא מסרשמידט אדם חופשי. הוא מעולם לא שילם ולו אגורה של פיצוי לקורבנות הרבים שהעסיק במפעליו ומעולם לא נתן את הדין על כל אותם אומללים שקיפחו את חייהם תוך בניית המטוסים שלו.

הואיל והחוק החדש אסר על בניית מטוסים בגרמניה נאלץ מסרשמידט להסב את מפעליו ליצור מכונות תפירה וכיוצא באלה מכשירים, אבל בליבו השתוקק שוב לבנות את ציפורי הפלדה האימתניות שהוא כה חיבב. כאשר קיבל הזמנה ממשלת ספרד לבנות עבורה מטוס סילון עט על ההזדמנות כמוצא שלל. אך כאשר אזל התקציב הספרדי שוב מצא עצמו מובטל.

זה היה השלב בו פגש אותו חסן סייד כמיל.

סוחר הנשק המצרי לא האמין למזלו הטוב כאשר מסרשמידט הביע נכונות לעבוד עבור ממשלת מצרים. "לא נצטרך להמציא את המטוס מחדש משום שאני יכול למסור לכם את תכניות המטוס אותו תיכננתי עבור הספרדים," אמר לו מסרשמידט. "הכל בתמורה לתנאים המתאימים, כמובן".

התברר שהמצרים מוכנים בהחלט להשביע את תנאיו של המהנדס הגרמני המהולל. השמועות טוענות הובטחו לו מאה אלף לירות מצריות לשנה. תמורת סכום זה נאות המהנדס האגדי שהמצאותיו הניעו את גלגלי מכונת המלחמה הגרמנית שנים כה רבות להעישות לאחד המומחים מהבכירים ביותר בשירותו של נאצר.

לקראת סוף שנת 1959 (תשי"ט) תוכנית הפיתוח השאפתנית של נאצר כבר החלה קורמת עור וגידים. מה שנחשב עד לא מכבר לרעיון הזוי ותלוש מהמציאות התחיל לקבל את קווי המתאר של פרויקט בר ביצוע תחת שרביט ניצוחו של וילי מסרשמידט ובשיתוף פעולתם הנלהב של שורת מהנדסים שהעמידו לרשותו של היטלר שלל כלי מלחמה דמיוניים. כעת יעמדו הכלים הללו לרשותו של הרודן המצרי הנחוש לרכב על גלי התהילה עד לפסגת הנהגת העולם הערבי כולו.

בסך הכל חתמו כמאתיים מהנדסים ומדענים אוסטרים וגרמנים על חוזים לפיתוח טילים ומטוסי סילון, פרויקט שאמור היה להתחיל באופן רשמי בקיץ של אותה שנה. רובם עשו זאת תמורת שכר שבין שלוש לארבע אלף פרנקים שוייצרים לחודש, ואילו הבכירים קיבלו כפליים מכך. מחצית מהשכר שולמה להם במטבע מקומי והמחצית האחרת תופד לחשבונות בנק בינלאומיים. היו גם הטבות נוספות: הובטחו להם שני חודשי חופשה בתשלום לשנה, תנאי דיור פנסטסיים ברובע מגורים מיוחד בקהיר השמור לאליטה, ובתי ספר בינלאומיים עבור ילדיהם.

הייתה עוד הטבה אחת לה זכו העובדים שנודעה לה חשיבות פוליטית מהמעלה הראשונה. הוסכם כי לצד עבודתם של הפרויקט המצרי יורשו להמשיך להיות קשורים לפרויקטים האירופאיים הקודמים שלהם, במדה והיו כאלה. למעשה, אותם מהנדסים שהייתה להם עבודה זה מכבר לא התפטרו ממנה אלא יצאו לחל"ת (חופשה ללא תשלום). הדבר נשמע אולי כעניין טכני לחלוטין אבל היא אפשרה לאותם מדענים להמשיך ולהציג את עצמם כמי שמועסקים ועובדים בחברות האירופאיות בעוד שעיסוקיהם במצרים אינם אלא פרויקט צדדי, סוג של תחביב אותו הם מטפחים בעיתות פנאי.

קשה לדמיין מדינה אחרת שהייתה מוכנה להציע הטבות מפליגות למדענים הללו אולם המשטר המצרי היה להוט ונחוש להשיג את מטרותיו בכל מחיר, פשוטו כמשמעו. למרות היותה של מצרים מדינה מרוששת למדי לא חסך נאצר באמצעים בכל הנוגע לפרויקט הזה שהפך ל"בייבי" שלו.

"תן להם כל מה שהם רוצים!" הורה לחסן סייד כמיל. "לא, תן להם יותר ממה שהם רוצים. אל תחסוך בכלום. לא מעניין אותי כמה יעלה הדבר - אני רוצה לראות בהקדם האפשרי טילים ומטוסי קרב מתוצרת מצרית ממריאים בשמי המדבר. זהו פפרויקט בעל חשיבות שאין שני לה! הכבוד הלאומי של האומה המצרית מוטל כאן על הכף ומה שאנחנו עושים כאן ישפיע על מזרח התיכון למשך דורות!"

**

צבי מלחין רעד מקור בעודו חולף ליד בנין המשרדים החשוך. בשעת לילה מאוחרת כזאת שררה דומיה מוחלטת באזור זה של העיר קלן, ורק קול נקישות הגשם על רעפי הגגות הפר את השקט. הקור הגרמני חדר בעד למעיל הדק שלבש. הצעיף שכרך סביב ראשו הציל בקושי את אוזניו מקפיאה.

בעודו צועד בין שלוליות האור שהטילו פנסי הרחוב המועטים נראה היה מלחין כמו פקיד זוטר הממהר לביתו לאחר שהתעכב במשרדו מעבר לשעות המקובלות. אבל לא היה שום דבר שגרתי בעיסוקיו של מלחין. מסתבר שלו היו העוברים ושבים מודעים לכוונותיו האמתיות הם היו ממהרים להזעיק את המשטרה.

למרות הגרמנית הרהוטה השגורה על לשונו והגיגיו הגרמניים שאימץ בצורה מושלמת, מלחין לא היה גרמני. הוא נולד בשם צבי מילכמן למשפחה יהודית שומרת מצוות בעיירה הגרמנית פילגרמסהיין (היום בפולין). בשנת תרצ"ד (1934) לנוכח האנטישמיות הגואה בגרמניה בעקבות עליית היטלר לשלטון החליטה המשפחה לעלות לארץ ישראל. הוא היה אז בן שבע שנים. אחותו פרומה, שכבר הייתה נשואה עם שלושה ילדים, נשארה מאחור. כעבור כמה שנים היא וילדיה ניספו בשואה יחד עם עוד מאה וחמישים קרובי משפחתו של מילכמן.

מילכמן גדל לתוך אחת התקופות הסוערות של הישוב היהודי בארץ ישראל. כמו צעירים רבים בני זמנו הוא נסחף בעקבות האידיאולוגיה המשכרת של מאבק למען ריבונות יהודית בארץ ישראל. ימיו – ובעיקר לילותיו – עברו עליו ב"אקשן" מלהיב: הדבקת מודעות התרסה בגנות השלטון הבריטי; הפגנות סוערות בעד פתיחת שערי העליה; עימותים עם שוטרי המנדט; אימוני נשק למאבק נגד הערבים. העיסוקים הסוחפים הללו מילאו אותו באדרנלין ובאו על חשבון בניית עולם רוחני פנימי. הוא שינה את שמו לצבי מלחין ובהשפעת חבריו

החדשים שמירת המצוות שלו הלכה ופחתה עד שלמרבה הצער חדלה כמעט כליל, רחמנא לצלן.

שנתיים לאחר קום המדינה צבי מלחין נמנה עם אותם צעירים חסרי מסגרת שלכדו את תשומת ליבו של איסר הראל כאשר גיבש את גרעין העובדים הראשון ב"מוסד". הראל הבחין כי מלחין התברך בסגולותיו של מרגל וסוכן ביון – היכולת להיטמע בסביבה מבלי למשוך תשומת לב, לקבל החלטות מהירות בתנאי לחץ, לפעול בקור רוח.

"סוכן ביון צריך להיות מסוגל לשני דברים סותרים," אמר לו באחת מפגישותיהם הראשונות. "מחד, לקחת סיכונים ולעשות פעולות שאדם נורמלי לא היה מעלה בדעתו. ומאידך, לשמור מרחק מהרפתקנות ומפזיזות".

בשנים הראשונות לקיומו ואף לאחר מכן התקשה המוסד למצוא תמיד את התמהיל האנושי הנכון. חלק מהטירונים שגויסו דמינו לעצמם שהם דמויות מתוך עלילת מתח והרפתקאות והם לקחו סיכונים מיותרים שהובילו לכישלון משימותיהם ואף גררו את מדינת ישראל להסתבכויות מדיניות. התברר שחוט דק מפריד בין תעוזה לבין טירוף ואצל חלק מהמגויסים החדשים החוט הזה לא היה ברור. זו הייתה אחת הסיבות לכך שהראל העדיף לקחת אנשים שהיו בעלי ניסיון קודם בפעילות חשאית על קו התפר שבין החיים הרגילים לבין לוחמת צללים. בישראל של תחילת שנות החמישים היה לו מאגר בלתי מבוטל של אנשים כאלה – יוצאי מחתרות אצ"ל ולח"י.

הדבר יצר בעיה פוליטית מסוימת שכן אלה היו מזוהים עם מחנה הימין, ושלטון מפא"י הרי עשה כל שביכולתו להדיר אנשי ימין מתפקידים ציבוריים ושלטוניים. אולם איסר הראל התעקש לקבל יד חופשית בכל הקשור לממלכה הפרטית שלו ובמקרה הזה בן גוריון נענה לו. כך קרה שבשנות החמישים והשישים המוסד היה הגוף הציבורי היחיד בישראל שבו יכלו יוצאי לח"י ואצ"ל כמו יצחק שמיר ואחרים להשתלב בהצלחה ואף לטפס לתפקידים בכירים. בשונה מדרגה בכירה בצה"ל, האופי הכמוס והחשאי של עבודת המודיעין מנע את מינוף התפקיד הבכיר לקריירה פוליטית, וכל עוד לא יכלו יריביו האידיאולוגיים להפיק הון פוליטי-ציבורי מעבודתם לא התנגד בן גוריון לכך שיעמידו את כישוריהם לתועלת מדינת ישראל.

לסגולותיו האישיות של צבי מלחין נוספה העובדה שכבר היה מיומן בהפעלת אמצעי לחימה פרי תקופתו במחתרות. הגרמנית המשובחת בפיו העניקה לו יתרון עצום. בזכותה התערה בנקל בכל סביבה אירופאית בלי שיחשדו בו שהוא ישראלי. באותן השנים, זמן כה קצר לאחר תום השואה, סיפור כיסוי גרמני היה אחד מאופני ההסתרה היעילים ביותר שיכלו לשמש מרגל ישראלי ולכן היה ערך מוסף גדול לאנשים שיכלו לגלם סיפור כיסוי כזה באופן משכנע.

את עבודתו בשליחות המוסד התחיל מלחין באבטחת שגרירויות ישראל באירופה, בפרט במדינות הגוש הקומוניסטי. הוא אימץ את השם "פטר מלכין" והציג את עצמו כצייר – תחום שבו היה לו כשרון מסוים (לימים נעשה מלכין/מלחין לצייר בינלאומי נודע וציוריו נמכרו במיטב הגלריות). הוא נהג להתערות באוכלוסייה המקומית, לאמץ את הרגלי החשיבה שלה ולראות את העולם מתוך עיניהם-שלהם.

"אחד הנכסים החשובים ביותר של סוכן מודיעין הוא להיכנס לנעליו של היריב ולשער בדרך זו מה צפוי להיות המהלך הבא שלו", כתב לימים. "הייתי מדמיין את עצמי כטרוריסט ומנסה לגלות את נקודת התורפה שדרכה הייתי חוזר לשגרירות ישראלית לביצוע פיגוע. הכנתי תכניות פריצה מדוקדקות לתריסר שגרירויות שאילו היו נופלות לידיים הלא-נכונות היו עלולות לגרום לישראל נזק רב".

זה האיש שעליו הטיל איסור הראל לרכז את המעקב אחר המדענים הגרמנים ולברר את טיב פעילותם. מלכין ניגש לעבודה ביסודיות אופיינית. בשלב הראשון לא היה לו מושג מי נמנה עם הקבוצה. אבל פרויקט בהיקף כזה הוא גדול מכדי שניתן להעלים אותו. לכל מדען היו קולגות ושותפי עבודה ועוף השמים נושא את הקול. בהדרגה התחוויר לו כי הגורם המרכזי בפרויקט הוא ד"ר וולפגנג פילץ.

בשלב זה כבר היה ידוע שהמעסיק האמיתי של פילץ היא ממשלת מצרים באמצעות שליחיה, אבל לישראלים לא היה מושג מה היקף הפרויקט, מה הן מטרותיו, ועד כמה מתקדמים בו הגרמנים. מלכין ואנשיו פרצו לבתייהם של שניים מעוזריו אבל לא מצאו בהם דבר זולת מסמכים חסרי ערך. מסתבר שהפתרון לתעלומה ימצא רק על ידי חדירה למרכז המחקר של פילץ עצמו. אבל היו **ארבעה** כאלה: בשטוטגרט, ציריך, מינכן וקלן.

החודשים הבאים עברו על מלכין ועל צוותו הקטן בהתרוצצות אינסופית בין ארבעת המוקדים הללו. על קיר החדר ב"בית הבטוח" של צוות המוסד הישראלי בפריז החלו להצטבר תצלומים, מפות, תמונות דרכון, קרעי עיתונים ופריטי מידע אחרים שתיארו את היקף הרשת הגרמנית. אולם העיקר היה חסר מן הקיר – מה הם זוממים שם?

"אין לך ברירה אלא לפרוץ לאחד ממרכזי המחקר של דוקטור פילץ," אמר לו איסר הראל באחד מהשיחות הליליות הקדחתניות שהשניים קיימו. "עליך להיזהר שלא תיתפס – הדבר יגרום לתקרית דיפלומטית חמורה עם מערב גרמניה. מאותה סיבה עליך להיזהר משנה זהירות שאיש מהמדענים לא יפגע. הדבר יעורר את המצרים לכך שתכניותיהם נחשפו וגם יסבך אותנו מול ממשלת בון".

החשש האחרון הזה היה רציני מכפי שהראל היה רשאי להסגיר לסוכן המוסד באירופה, שכן בחדרי חדרים ובחשאויות מוחלטת התנהלו באותם הימים ממש מגעים ליצירת קשרים דיפלומטיים גלויים בין ישראל ומערב גרמניה. היו אלה מגעים רגישים ביותר. בחוגי השלטון בישראל זכרו היטב את ההפגנות הסוערות שליוו את הסכמי השילומים עם גרמניה. "הרצחת גם ירשת?" זעק מנחם בגין בכיכרות. בישראל רצו להציג את ההסכם כעובדה מוגמרת. אבל חשיפת פעילות המודיעין הישראלי בגרמניה עלולה הייתה להעלות את המגעים על שרטון. מלכין נדרש אפוא לפעול בזהירות מרבית.

הוחלט לפרוץ למרכז המחקר שלו בקלן, עיר ישנונית במערב גרמניה, סמוך לגבול הצרפתי. מסתבר שזה היה מוקד הפעילות העיקרי של פילץ. סוכני המוסד שכרו דירה בקומה השנייה של בנין המשקיף ישירות על המעבדה שלו. במשך שבועות ארוכים תצפתו על הנכנסים והיוצאים מהמקום עד שהכירו את שגרת היום על בוריו.

מלכין בחר את עיתוי הפעולה בקפידה. היה זה לילה שבו שהה פילץ באחד מביקוריו הקבועים בציריך. רוב עמיתיו קנו כרטיסים להופעה שהתקיימה בעיר ולא היה שום חשש שיפריעו באמצע. השמים היו שחורים ונטולי ירח. אחרי שחלף פעמיים מול הבנין ווידא שהוא ריק מאנשים הוא חמק פנימה בהליכה שפופה. השעה הייתה קרובה לחצות ומתוך תצפיותיו הקודמות הוא ידע כי תושבי האזור כבר עלו על יצועם בשעה כזאת.

הוא פרץ במיומנות חלון גדול באמצעות מוט ברזל ארוך. תוך חמש שניות כבר מצא את עצמו במסדרון פנימי שהיה שרוי בעלטה גמורה ומוחלטת. החשיכה הייתה כה סמיכה שהוא יכול היה למשש אותה בידו. הוא ירד במדרגות והקפיד להצמד לקיר כדי שקרשי הרצפה לא יחרקו. הקיף פינה ומצא את עצמו לפני דלתות הזכוכית הגדולות של המעבדה. הוא חש סיפוק רב מכך שהצליח להגיע עד לכאן ללא תקלה. כעת כל שנותר לו לעשות היה לפרוץ את המנעול הפשוט של דלתות הזכוכית ולהגיע לסודותיו הכמוסים של הדוקטור.

הוא כבר שלף מכיסו את מפתח הגנבים בו יפרוץ את המנעול כאשר לפתע חש במשהו בעל עוצמה אדירה מסתער בכוח על הדלתות מצידן הפנימי ושולח גלי הלם שהרעידו את כל גופו. פחד נורא אפף את מלכין. גל של אדרנלין הציף את גופו ושערותיו סמרו. לא היה לו ספק כי התגלה וכי בעוד רגע יחוש באבחת קליע המפלח את גופו---

הוא כשל לאחור, מרים את ידו בתנועה אינסטינקטיבית. שוב חש במהלומה אדירה מול דלת הזכוכית. הוא איבד את שיווי מקלו ונפל לרצפה. בתנועה שהייתה אוטומטית שלף מכיס מעילו את הפנס וכיוון אותה לפניו. המחזה היכה אותו בתדהמה. אלומת הפנס לכדה במרכזו את כלב הדוברמן המפחיד ביותר שראה מעודו. היה זה כלב ענק שזיק מרושע הבלית בעיניו הזעירות וריר נטף מניביו האימתניים. הדבר היחיד שהפריד באותו הרגע בינו לבין חית הפרא היו כמה מילימטרים של זכות מחוסמת.

בלב הולם מחרדה נעמד מלכין ונסוג לאחור. הכלב חדל מניסיונותיו להסתער על הדלת אך המשיך ללטוש בסוכן המוסד הישראלי מבט מזרה אימים. "אין לי ספק כי קרוב משפחה של הכלב הזה רדף את היהודים במחנות הריכוז," חשב לעצמו מלכין בעודו נסוג מהאזור במהירות.

הדוברמן הציב קושי בלתי צפוי בפני אנשי המוסד, קושי שאיכשהו איש לא הבחין בו קודם לכן. בהתייעצות קדחתנית עם המטה המרכזי בישראל הועלתה עצה מעשית אחת בלבד – לפנות אל קשישה אחת מגדלת כלבים מקצועית שגרה בפרבר של פריז. היא הייתה ניצולת שואה ואשת קשר של המוסד.

"אתה בטוח שזה היה דוברמן?" שאלה.

"אני יכול לומר לך שהוא היה גדול כמו סוס ורצה להרוג אותי," השיב מלכין.

האשה הנהנה. "דוברמן הוא כלב תוקפני המאומן להיות אגרסיבי. יש לך מזל שהוא היה לכוד מאחורי הדלת ולא תקף אותך".

בעוד השניים שוקלים רעיונות שונים הבחין לפתע מלכין בכלב רוטוילר שהיה לאשה. "האם הרוטוילר יכול להתגבר על הדוברמן?" שאל.

"לא ממש", השיבה. "שני הכלבים שקולים זה לזה. לא הייתי רוצה להיקלע למריבה ביניהם".

המשפט הזה עורר אצל מלכין רעיון מחוכם.

הוא ביקש מהאשה להשאיל לו את הכלב לצורך משימה. "נחזיר אותו בגמר השימוש", הבטיח.

מתצפיות מדוקדקות גילו אנשי המוסד כי המזכירה של ד"ר פילץ מוציאה את הכלב האימתני לטיול יומי בין השעות שלוש וארבע.

השלב הבא בתיאור התוכנית אינו מיועד לבעלי לב חלש. "תתקיף!" צעק אחד הסוכנים על כלב הרוטוילר. בהתאם לאילוף שלו הכלב המסוכן הסתער על... מלכין. הוא סגר את מלתעותיו על זרועו של איש המוסד. מלכין חרק את שיניו שלא לצעוק בכאב.

לאחר מכן הפשיל את שרוולו כדי לבדוק את הנזק. מלכין עטף את זרועו בכפפת עור המיועדת לאימונים, ועדיין שיניו של הרוטוילר הותירו על בשרו סימנים מכאיבים. "מצוין!" הכריז בסיפוק.

כעבור חצי שעה יצא הסוכן לטיול עם הרוטוילר בדיוק בשעה שהמזכירה עם הדוברמן באה ממולו. שני הכלבים התנפלו זה על זה בחמת זעם פראית. פרצה מהומה. מלכין קם מספסל סמוך וניסה להפריד בין הניצים. המהומה הקולנית גברה ועוברי אורח התאספו לראות מה קורה. לאחר כמה רגעים הופרדו הכלבים, אבל אז הרים מלכין את שרוולו וחשף את סימני הנשיכה.

"זה נראה רע", צקצק אחד העוברים ושבים. "כדאי שתראה את זה לרופא..."

"ומה עם הכלב?"

"צריך להכניס אותו להסגר!" אמר סוכן מוסד שלישי ש"במקרה" עבר במקום.

שוטר שעמד בקרבת מקום הנהן בראשו בכובד ראש. "אתה צודק", אמר. "צריך לוודא שהכלב הזה אינו חולה!"

התוכנית פעלה להפליא.

הדוברמן נלקח לתחנת המשטרה וסוכני המוסד קיבלו 48 שעות בהם יוכלו לפרוץ למעבדה של ד"ר פילץ ללא אימת הכלב...

(המשך יבוא).